

“Els violents se senten amenaçats per la llibertat de les dones”

Nascuda a Besalú el 1969 i formada en psicopedagogia, considera que tota la societat s'ha d'implicar activament en l'erradicació dels rols i estereotips propis del sistema patriarcal

La definició de violència masclista és prou reconeguda: qualsevol mena d'acte que comporti un dany o patiment físic, sexual o psicològic per a les dones pel fet de ser dones, així com les amenaces i privacions de llibertat tant en l'àmbit privat com en el públic. Què hi afegiria? Que es tracta d'un atac intolerable a un dret fonamental de la persona; que el pateixen dones de totes les edats, cultures i estatus; que les afecta a elles però també als seus fills i filles, al seu entorn i al país sencer; que el combat per a la seva erradicació ha de ser prioritari en l'agenda política i social; que tothom s'hi ha de sentir implicat i que hem d'avançar cap a la corresponsabilitat per aconseguir-ho. El lema de la campanya pel 25 de novembre de l'ICD insisteix que les dones tenim dret a viure lliures de violència sexual. Quin és el rerefons de les actituds agressives? Sí, hem de poder viure amb total llibertat per decidir, sense pressions, coaccions ni pors, el que volem ser i el que volem fer, ni més ni menys que la resta d'éssers humans. Que per què la violència masclista no ha desaparegut? Perquè encara avui, en ple segle XXI, malgrat els canvis i avenços assolits, el sistema patriarcal continua present en la nostra societat i transmet el seu model a través de molts canals. El que explica les violències masclistes, finalment, és la desigualtat, la relació de poder i de dominació de l'home sobre la dona. Com deia, no hi ha un perfil específic de víctima, però i d'agressor? No seria l'hora de posar el focus sobre ell? Aquest és un dels reptes que tenim plantejats i en bona part va associat a l'altre factor que també és fonamental: la sensibilització i la corresponsabilitat de tots plegats per desmuntar la cultura patriarcal. La sensibilització ha de passar per la família, pels nens i nenes de la llar d'infants, per totes les etapes de l'educació formal i s'ha de mantenir al llarg de la vida tant en un sentit personal com professional, perquè el seu objectiu és posar fi als estereotips i rols que naturalitzen la desigualtat i, per tant, les diferents manifestacions de violència. És cert que hem prioritzat l'atenció de la dona maltractada perquè realment requereix aquest suport, però cal fer un treball molt intens també amb els homes agressors perquè és evident que són els responsables del problema. Alguns d'ells, precisament, expressen sentir-se amenaçats davant d'una dona que exerceix la seva llibertat i no necessita el seu aixopluc... Què ens porta a pensar? Que són presoners d'una dialèctica de superioritat-inferioritat que els impedeix acceptar les relacions d'igualtat perquè les perceben com un atac –i ho és– al seu rol autoritari protector que els ha definit durant segles; llavors se senten perduts, descol·locats, i reaccionen amb ràbia i violència. Això ens demostra com en són de potents i resistents els missatges que el patriarcat instal·la en la mentalitat de les persones. Només hem de mirar els models que encara es filtren en la publicitat, els contes, les joguines, els currículums escolars, on les dones no són prou visibles, i això fa que nens i nenes interioritzin la seva manca de valor. L'Elena Francis, és a dir el règim franquista, aconsellava a una esposa apallissada que no desatengués el seu aspecte personal i es mostrés disposada a complaure al marit en tot. Actualment alguns personatges poderosos determinen si una dona mereix ser violada o no pels seus atributs físics. Això és terrible, si un president parla així en públic, què no se sentirà autoritzat a fer un seguidor seu a casa seva amb la parella? Torno al que deïem abans de la corresponsabilitat: és molt important que els homes no-violents, que són la majoria, facin un pas endavant al costat de les dones i contribueixin a desmuntar aquests missatges. Soc optimista, hi ha campanyes i mobilitzacions mundials –ho vam veure el 8 de març amb el Me Too– protagonitzades per joves, amb molta participació de nois també. Tots plegats, amb la seva exigència als

governos i amb el model igualitari que propugnen, són referents per frenar els Trumps que vagin sorgint. El moviment Me Too utilitza el recurs de l'empatia. Potser aquesta és la clau del seu èxit? L'empatia és una estratègia molt important. Estem fent molts esforços de sensibilització i de formació, expliquem que és molt greu que una de cada tres dones pateixi violència al llarg de la seva vida, ens esgarriem cada cop que es produeix un feminicidi, però el que crea una consciència més forta de rebuig és la proximitat. Hi ha homes que ens diuen: "El dia que li ha passat a la meua germana –o veïna, o companya de feina– he obert els ulls." I tenen raó, perquè qualsevol dona maltractada pot ser la nostra germana, veïna, companya de feina...

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 20-11-2018, Pàgina 48

-El Punt Avui. Nacional 20-11-2018, Pàgina 36

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1505943-els-violents-se-senten-amenacats-per-la-llibertat-de-les-dones.html>